

Els tes de l'Ofèlia

Jordi Arbonès

NO sabeu amb qui he sopat, un d'aquests vespres? Doncs, ni més ni menys que amb en Jordi Arbonès. Vam triar un racó ben apartat d'un d'aquests restaurants nous —car, és clar— que s'han posat de moda i que, malgrat la crisi, o potser per això, precisament, s'obren cada dia en aquesta ciutat.

Per la cara que feu ja veig que us he de fer memòria de qui és en Jordi Arbonès, oi? Ai, amics, en lloc d'esforçar-vos a mirar-me les cuixes que porto a mig aire, els turmells protegits per gruixudes garroneres, valdria més que mengéssiu cues de pansa. L'Arbonès, entre d'altres coses, és aquell que us ha traduït al català les extraordinàries parides d'aquell faune fàl·lic, entre vital i ingenu, que es va dir Henry Miller. Sí, el dels tròpics, les primaveres, els plexus, nexus i sexus. Exacte! L'Arbonès, que viu a l'Argentina només fa que vint-i-sis anys, és el culpable d'aquelles nits esbojarrades en què no heu aclucat l'ull, excitats —que us conec, amics!— escorcollant, a l'atzar, alguna ruta francesa o n o v a i o r q u e s a d e l'extraordinari Miller, aquell que tenia per lema «tremper i riure». L'Arbonès, també, és qui ens ha introduït en les histèriques rebequeries de Scarlet O'Hara, aquella noieta a qui les sotragades van fer madurar tot tallant-li les il·lusions en «Allò que el vent s'endugué», el magne fulletó que va publicar l'Aymà i que el cinema va immortalitzar... Si només fos per aquests serveis, ja valdria la pena que us fes saber que en Jordi Arbonès corre aquests dies per Barcelona. Però el cas és que n'ha fet molts d'altres, com ara mantenir encesa l'activitat a l'Obra Cultural Catalana en un Buenos Aires marcat en el curs d'aquest quart de segle per les rauxes més espectaculars: el Peron del dallonses, l'Evita dels daixonses, els Gualtieris dels pebrots, les Malvines fent de tapadora d'un peso que ja no pesa res, etc., tot amanit amb música de fons de milongas i tangassos entre canallescos, xarons, cultes i deixats anar.

Si ens en vam explicar, de coses, l'Arbonès i jo, tot sopant! He tingut molt d'interès a fer-li obrir els ulls per comentar-li que l'espetic cultural que ell creu descobrir, ara i aquí, és pur miratge, que el que ho veu realment clar és el tècnic en naufragis, el Fèlix Ganzua... Que no faci cas, l'Arbonès, que a la temporada del Liceu hi hagi bufetades entre gent de la vella Europa per seguir «La Walkíria» o el «Romeo». Que no s'ho cregui, que el públic que escolta les reflexions crítiques sobre la cultura catalana desborda la capacitat del Col·legi d'Advocats i para l'orella fora el carrer. Que no es cert que la gent s'apiloti per entrar a l'exposició d'en Ramon Casas. I, molt menys encara, que el Romea, el Lliure, la Villarroel, a Terrassa, la Carpa i el Regina ofereixin teatre digne de qualsevol ciutat europea. Que ni tan sols s'ho imagini que hi ha un Museu de la Ciència que atreu més espectadors que cap altre de la península. Que no és cert que alguns llibres es reeditin i passin dels cinquanta mil exemplars. Que...

—Doncs, tot això és cert, Ofèlia! Jo ho he vist!

No sé si creure-me'l. Fa una temporada que visc retirada i no sé què passa al meu voltant. Em refio només del que m'explica «El País», el nostre... Ves per on! Ara hi caic! Aquest País serà tan **sujo** com es vulgui, però no és el nostre... Quina badada, Ofèlia!